

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาพลศึกษา ของ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๑๐๕ เล่ม และของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน
๑๔ เล่ม รวมทั้งสิ้น ๑๑๙ เล่ม โดยวิธีร้อยละและโคสแควร์นั้น ได้นำผลการวิเคราะห์
มาเสนอในรูปตารางข้างต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ การกระจายร้อยละของประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์

สถาบันการศึกษา	ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์								รวม
	การ เรียน		การ ทดสอบ			แนวความ-		อื่นๆ	
	การสอน	หลักสูตร	การทดลอง	และแบบทดสอบ	การบริหาร	การนิเทศ	กิจต่างๆ		
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๕.๐๕	๑๐.๕๒	๓๑.๑๐	๒๔.๕๓	๖.๓๒	๑.๖๔	๓.๓๖	๐.๕๕	๘๓.๒๓
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๐.๕๕	-	๕.๖๐	๕.๐๕	๐.๕๕	-	-	๐.๕๕	๑๑.๓๐
รวม ๒ สถาบัน	๕.๕๕	๑๐.๕๒	๓๕.๗๐	๓๓.๖๓	๗.๕๖	๑.๖๔	๓.๓๖	๑.๑๐	๑๐๐.๐๐

I 15534408

จากตารางที่ ๑ จะเห็นว่าหัวข้อวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยศิลปศึกษาใน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีร้อยละ ๔๔ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีร้อยละ ๑๒

จากข้อมูลของทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่า หัวข้อที่ทำกันมากที่สุด คือ การทดลอง
คิดเป็นร้อยละ ๓๕ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๓๑ และมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๔ เมื่อพิจารณาโดยแยกสถาบันพบว่า วิทยานิพนธ์ในจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยทำในหัวข้อการทดลองมากที่สุด ส่วนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทำในหัวข้อ
การทดสอบและแบบทดสอบมากที่สุด

สำหรับหัวข้อที่ทำรองลงมา ได้แก่ การทดสอบและแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ ๓๔
โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๒๙ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๕

ส่วนหัวข้อที่ทำกันน้อยที่สุด คือ การนิเทศ มีเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้น และมีทำเฉพาะ
ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียว ส่วนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒยังไม่มีผู้ใดทำหัวข้อนี้เลย

ตารางที่ ๒ จำนวนร้อยละของประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและค่าไคสแควร์

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การเรียน		การทดสอบ			แนวความคิด		
	การสอน	หลักสูตร	การทดลอง	และแบบทดสอบ	การบริหาร	การนิเทศ	ต่าง ๆ	อื่น ๆ
	๕.๗๖	๑๒.๓๘	๓๕.๖๘	๓๖.๓๘	๗.๖๒	๑.๕๐	๓.๘๑	๐.๕๕
หลักสูตร	๑.๕๐							
การทดลอง	๒๖.๕๘*	๑๐.๕๘*						
การทดสอบและแบบทดสอบ	๑๘.๖๒*	๘.๕๒*	๐.๐๖					
การบริหาร	๐.๐๘	๐.๗๖	๑๗.๘๖*	๑๘.๘๘*				
การนิเทศ	๑.๑๒	๖.๖๖*	๒๔.๖๘*	๒๖.๗๖*	๒.๕๐			
แนวความคิดต่าง ๆ	๐.๑๐	๓.๗๖	๒๘.๕๘*	๒๖.๑๘*	๐.๗๖	๐.๑๖		
อื่น ๆ	๒.๒๘	๘.๖๘*	๓๖.๖๘*	๒๘.๖๖*	๘.๐*	๐.๐	๐.๘๐	

* $P > .05$ $X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๒ จะเห็นว่าประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยศิลปศึกษา
ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น หัวข้อที่ทำกันมากที่สุด คือ การทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๓๕
รองลงมาได้แก่ การทดสอบและแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ ๓๒ สำหรับหัวข้อที่ทำกันน้อยที่สุด
คือ การนิเทศ มีเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภท
ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การทดลอง
กับการเรียนการสอน และหลักสูตร การทดสอบและแบบทดสอบ กับการเรียนการสอน
และหลักสูตร การบริหาร กับการทดลองและการทดสอบและแบบทดสอบ การนิเทศ กับการ
หลักสูตร การทดลอง และการทดสอบและแบบทดสอบ

ตารางที่ ๓ จำนวนร้อยละของประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและค่าไคสแควร์

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การเขียน		การทดสอบ			แนวความคิด		
	การสอน	หลักสูตร	การทดลอง	และแบบ ทดสอบ	การบริหาร	การนิเทศ	ต่าง ๆ	อื่น ๆ
	๗.๑๔	-	๓๘.๗๒	๘๖.๘๖	๗.๑๔	-	-	๗.๑๔
หลักสูตร	๐.๐							
การทดลอง	๑.๕๐	๓.๒๐						
การทดสอบและแบบทดสอบ	๒.๒๘	๘.๑๖*	๐.๐					
การบริหาร	๐.๐	๐.๐	๑.๕๐	๒.๒๘				
การนิเทศ	๐.๐	-	๓.๒๐	๘.๑๖*	๐.๐			
แนวความคิดต่าง ๆ	๐.๐	-	๓.๒๐	๘.๑๖*	๐.๐			
อื่น ๆ	๐.๐	๐.๐	๑.๕๐	๒.๒๘	๐.๐	๐.๐	๐.๐	

* $P > .05$ $X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๓ จะเห็นได้ว่าประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยศิลปศึกษา
ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น หัวข้อที่ทำกันมากที่สุด คือ การทดสอบและแบบทดสอบ
คิดเป็นร้อยละ ๔๓ รองลงมาได้แก่ การทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๓๖ และการเรียนการสอน
กับการบริหาร ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๗ ส่วนหัวข้ออื่น ยังไม่มีผู้ใดทำเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภท
ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การทดสอบ
และแบบทดสอบ กับ หลักสูตร การนิเทศ กับ การทดสอบและแบบทดสอบ แนวความคิดต่าง ๆ
กับ การทดสอบและแบบทดสอบ

ตารางที่ ๔ จำนวนร้อยละของประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกัน
และค่าไคสแควร์

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การเขียน		การทดสอบ				แนวความคิด	
	การสอน	หลักสูตร	การทดลอง	และแบบ ทดสอบ	การบริหาร	การนิเทศ	ต่าง ๆ	อื่น ๆ
	๕.๘๘	๑๐.๕๒	๓๕.๓๐	๓๓.๖๓	๗.๕๖	๑.๖๘	๓.๓๖	๑.๖๘
หลักสูตร	๑.๒๖							
การทดลอง	๒๓.๖๐*	๑๘.๖๖						
การทดสอบและแบบทดสอบ	๒๑.๗๘*	๑๖.๗๖*	๐.๐๖					
การบริหาร	๐.๐๖	๐.๐๘	๒๐.๐๘*	๑๘.๓๖*				
การนิเทศ	๑.๗๘	๖.๖๖*	๓๘.๕๖*	๓๖.๖๐*	๓.๒๘			
แนวความคิดต่าง ๆ	๐.๓๖	๓.๗๖	๒๕.๗๖*	๒๗.๘๘*	๑.๒๘	๐.๑๖		
อื่น ๆ	๑.๗๘	๖.๖๖*	๓๘.๕๖*	๓๖.๖๐*	๓.๒๘	๐.๐	๐.๑๖	

* P > .๐๕

$X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๕ จะเห็นว่าประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์มีหลายระดับวิชาการศึกษา ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันนั้น หัวข้อที่ทำกันมากที่สุด คือ การทดสอบและแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาได้แก่ การทดลอง คิดเป็น ร้อยละ ๑๕ และหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ ๑๑ สำหรับหัวข้อที่ทำกันน้อยที่สุด คือ การนิเทศ มีเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การทดลอง กับ การเรียนการสอน และหลักสูตร การทดสอบและแบบทดสอบ กับ การเรียน การสอน และหลักสูตร การบริหาร กับ การทดลอง และการทดสอบและแบบทดสอบ การนิเทศ กับ หลักสูตร การทดลอง และ การทดสอบและแบบทดสอบ แนวความคิดต่าง ๆ กับ การทดลอง และ การทดสอบและแบบทดสอบ

ตารางที่ ๕ การกระจายร้อยละของวัตถุประสงค์ของการวิจัย

สถาบันการศึกษา	วัตถุประสงค์ของการวิจัย			รวม
	การวิจัยบริสุทธิ์	การวิจัยเพื่อการประยุกต์	การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	—	๘๖.๕๕	๑.๖๘	๘๘.๒๓
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	—	๑๑.๗๖	—	๑๑.๗๖
รวม ๒ สถาบัน	—	๘๘.๓๒	๑.๖๘	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๕ จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิตสาขาพลศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีร้อยละ ๔๔ และมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ มีร้อยละ ๑๒

จากข้อมูลทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ทำกันมากที่สุด
คือ การวิจัยเพื่อการประยุกต์ คิดเป็นร้อยละ ๔๔ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ร้อยละ ๔๖ และ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๑๒ และเมื่อพิจารณาโดยแยก
แต่ละสถาบัน การวิจัยเพื่อการประยุกต์ก็เป็นวัตถุประสงค์ที่ทำกันมากที่สุดของแต่ละสถาบันด้วย
เช่นเดียวกัน

สำหรับการวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการมีทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียว
คิดเป็นร้อยละ ๒ สำหรับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้นยังไม่มีผู้ใดทำเลย ส่วนการวิจัย
บริสุทธิ์ยังไม่มีสถาบันใดทำเลย

ตารางที่ ๖ จำนวนร้อยละของวัตถุประสงค์ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและค่าไคสแควร์

วัตถุประสงค์ในการวิจัย	การวิจัยวิสุทธ์	การวิจัยเพื่อการประยุกต์	การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ
	—	๕๕.๑๐	๑.๕๐
การวิจัยเพื่อการประยุกต์	๑๐๑.๐ *		
การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ	๐.๕๐	๕๕.๒๔ *	

$$* P > .05 \quad \chi^2 = 3.26$$

จากตารางที่ ๖ จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ทำกันมากที่สุด คือ การวิจัยเพื่อการประยุกต์ คึกเป็นร้อยละ ๔๔ รองลงมา คือ การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ มีเพียงร้อยละ ๒ ส่วน การวิจัยบริสุทธิ์ยังไม่มีผู้ใดทำเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การวิจัยเพื่อการประยุกต์ กับ การวิจัยบริสุทธิ์ การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ กับ การวิจัยเพื่อการประยุกต์

ตารางที่ ๗ จำนวนร้อยละของวัตถุประสงค์ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและค่าไคสแควร์

วัตถุประสงค์ในการวิจัย	การวิจัยบริสุทธิ์	การวิจัยเพื่อการประยุกต์	การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ
	-	๑๐๐	-
การวิจัยเพื่อการประยุกต์	๑๒.๐๘*		
การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ	-	๑๒.๐๘*	

* $P > .๐๕$

$X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๗ จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี สาขาพลศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้งหมดนั้น เป็นการวิจัยเพื่อการประยุกต์คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ส่วนวัตถุประสงค์ของการวิจัยบริสุทธิ์ และการวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการนั้น ยังไม่มีผู้ใดทำเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่าประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การวิจัยเพื่อการประยุกต์ กับ การวิจัยบริสุทธิ์ การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ กับ การวิจัยเพื่อการประยุกต์

ตารางที่ ๔ จำนวนร้อยละของวัตถุประสงค์ในการวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้ง
และค่าไคสแควร์

วัตถุประสงค์ในการวิจัย	การวิจัยบริสุทธิ์	การวิจัยเพื่อการประยุกต์	การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ
	-	๕๕.๓๒	๑.๖๘
การวิจัยเพื่อการประยุกต์	๑๑๕.๐*		
การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ	๐.๐๕	๑๑๓.๐*	

*P > .๐๕

$\chi^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๘ จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์นักศึกษิต
สาขาพลศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร่วมกันนั้น วัตถุประสงค์
ที่ทำกันมากที่สุด คือ การวิจัยเพื่อการประยุกต์ คิดเป็นร้อยละ ๕๔ รองลงมาคือ การวิจัย
เพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ มีเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้น ส่วนการวิจัยวิธีหยังไม่มีสถาบันไหนทำเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า
ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕ มีเฉพาะวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
คือ การวิจัยเพื่อการประยุกต์ กับ การวิจัยวิธีหยัง การวิจัยเพื่อใช้ในเชิงปฏิบัติการ กับ
การวิจัยเพื่อการประยุกต์

ตารางที่ ๔ การกระจายร้อยละของระเบียบวิธีวิจัย

สถาบันการศึกษา	ระเบียบวิธีวิจัย			รวม
	วิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์	วิธีวิจัยเชิงบรรยาย	วิธีวิจัยเชิงทดลอง	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๐.๘๘	๕๘.๖๖	๓๖.๕๖	๘๘.๒๓
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๐.๘๘	๖.๕๓	๘.๒๐	๑๑.๕๓
๒ สถาบันรวมกัน	๑.๖๘	๖๕.๓๘	๓๖.๘๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕ จะเห็นได้ว่าระเบียบวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยสาขาศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีร้อยละ ๔๔ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีร้อยละ

๑๒

จากข้อมูลทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่าระเบียบวิธีวิจัยที่ทำกันมากที่สุด คือ การวิจัยเชิงบรรยาย คิดเป็นร้อยละ ๒๑ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๕๕ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๗ เมื่อพิจารณาโดยแยกแต่ละสถาบัน การวิจัยเชิงบรรยายก็เป็นระเบียบวิธีวิจัยที่ทำกันมากที่สุดของแต่ละสถาบันด้วยเช่นเดียวกัน

สำหรับระเบียบวิธีวิจัยที่ทำมากรองลงมา ได้แก่ การวิจัยเชิงทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๓๗ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๓๓ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๕ ส่วนวิจัยเชิงประวัติศาสตร์นั้นมีทำเพียงร้อยละ ๒ โดยทั้งสองสถาบันทำกันเพียงร้อยละ ๑ เท่านั้น

ตารางที่ ๑๐ จำนวนร้อยละของระเบียบวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและค่าไคสแควร์

ระเบียบวิธีวิจัย	วิจัยเชิงประวัติศาสตร์	วิจัยเชิงบรรยาย	วิจัยเชิงทดลอง
	๐.๕๕	๖๑.๕๑	๓๗.๑๔
วิจัยเชิงบรรยาย	๖๐.๑๔*		
วิจัยเชิงทดลอง	๓๘.๒๒*	๖.๐๐*	

*P > .๐๕ $\chi^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๑๐ จะเห็นได้ว่าระเบียบวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
สาขาพลศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ทำกันมากที่สุด คือ วิธีวิจัยเชิงบรรยาย คิดเป็น
ร้อยละ ๒๖ รองลงมา ได้แก่ วิธีวิจัยเชิงทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๓๗ และวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์
มีเพียงร้อยละ ๑ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า
ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ได้แก่วิธีวิจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
คือ วิธีวิจัยเชิงบรรยาย กับ วิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ วิธีวิจัยเชิงทดลอง กับ วิธีวิจัย
เชิงประวัติศาสตร์ และวิธีวิจัยเชิงบรรยาย

ตารางที่ ๑๑ จำนวนรอบตะของระเบียบวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและค่าไคสแควร์

ระเบียบวิจัย	วิจัยเชิงประวัติศาสตร์	วิจัยเชิงบรรยาย	วิจัยเชิงทดลอง
	๗.๑๘	๕๗.๑๘	๓๕.๗๒
วิจัยเชิงบรรยาย	๕.๘๘*		
วิจัยเชิงทดลอง	๑.๕๐	๐.๓๐	
	* $P > .๐๕$	$X^2 = ๓.๘๘$	

จากตารางที่ ๑๑ จะเห็นได้ว่าระเบียบวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์มหานักศึกษาศา
 พดศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ทำกันมากที่สุด คือ วิธีวิจัยเชิงบรรยาย คิดเป็น
 ร้อยละ ๕๗ รองลงมาได้แก่ วิธีวิจัยเชิงทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๓๖ และวิธีวิจัยเชิง
 ประวัติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๗

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภท
 ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะวิธีวิจัย ดังต่อไปนี้ คือ วิธีวิจัย
 เชิงบรรยาย กับ วิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์

ตารางที่ ๑๒ จำนวนร้อยละเบี่ยงวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกัน
และค่าไคสแควร์

ระเบียบวิธีวิจัย	วิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์	วิธีวิจัยเชิงบรรยาย	วิธีวิจัยเชิงทดลอง
	๑.๖๘	๖๑.๓๘*	๓๖.๘๗
วิธีวิจัยเชิงบรรยาย	๖๘.๓๘*		
วิธีวิจัยเชิงทดลอง	๓๖.๘๘*	๘.๗๖*	
	* $P > .๐๕$	$\chi^2 = ๓.๘๘$	

จากตารางที่ ๑๒ จะเห็นได้ว่าระเบียบวิธีวิจัยของวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยศึกษา
 พณิชยการในจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันนั้น วิธีวิจัยที่ทำได้
 มากที่สุด คือ วิธีวิจัยเชิงบรรยาย คิดเป็นร้อยละ ๒๐ รองลงมา ได้แก่ วิธีวิจัยเชิงทดลอง
 คิดเป็นร้อยละ ๓๗ และวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภท
 ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ได้แก่วิธีวิจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ วิธีวิจัย
 เชิงบรรยาย กับ วิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ วิธีวิจัยเชิงทดลอง กับ วิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ และ
 วิธีวิจัยเชิงบรรยาย

ตารางที่ ๑๓ การกระจายร้อยละของวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

สถานการศึกษา	วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล									รวม
	เอกสาร	การสังเกต	แบบสอบถาม	มาตราส่วนวัดทัศนคติ	มาตราส่วนประมาณค่า	การสัมภาษณ์	แบบทดสอบมาตรฐาน	แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง	การทดลอง	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๑.๑๒	๐.๕๖	๑๘.๕๓	๓.๘๑	๑๘.๕๓	๑.๖๘	๑๘.๕๓	๑๑.๑๓	๒๑.๓๘	๘๗.๑๑
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๐.๕๖	—	๐.๕๖	๑.๑๒	๐.๕๖	—	๓.๓๘	๓.๓๘	๒.๓๘	๑๒.๖๘
๒ สถาบันรวมกัน	๑.๖๘	๐.๕๖	๑๙.๐๙	๕.๙๓	๑๙.๐๙	๑.๖๘	๒๑.๙๑	๑๔.๕๑	๒๓.๗๖	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๓ จะเห็นได้ว่าวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลของวิทยานิพนธ์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีร้อยละ ๘๘ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีร้อยละ ๑๒

จากข้อมูลของทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่า วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้กันมากที่สุด คือ การทดลองคิดเป็นร้อยละ ๒๕ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร้อยละ ๒๒ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร้อยละ ๓ เมื่อพิจารณาโดยแยกแต่ละสถาบัน การทดลองเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุดของวิทยานิพนธ์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้แบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มากที่สุด มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓๕

สำหรับวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้มากรองลงมา ได้แก่ แบบทดสอบมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ ๒๒ โดยแยกเป็นที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๑๕ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๓

ส่วนวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้กันน้อยที่สุด คือ การสังเกต มีเพียงร้อยละ ๑ เท่านั้น ในวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้นยังไม่มีผู้ใดทำเลย

ตารางที่ ๑๔ จำนวนร้อยละของวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และค่าไคสแควร์

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	เอกสาร	การสังเกต	แบบสอบถาม	มาตราส่วน วัดทัศนคติ	มาตราส่วน ประมาณค่า	การสัมภาษณ์	แบบทดสอบ มาตรฐาน	แบบทดสอบ ผู้วิจัย สร้าง	การ ทดลอง
	๑.๒๗	๑.๒๓	๑๖.๕๖	๔.๘๖	๑๖.๕๖	๑.๕๑	๒๑.๐๓	๑๒.๗๕	๒๔.๘๘
การสังเกต	๐.๐								
แบบสอบถาม	๑๘.๕๐*	๒๑.๓๘*							
มาตราส่วนวัดทัศนคติ	๑.๗๘	๖.๑๒*	๕.๘๒*						
มาตราส่วนประมาณค่า	๑๘.๕๐*	๒๑.๓๘*	๐.๐	๕.๘๒*					
การสัมภาษณ์	๐.๐	๐.๒๖	๑๖.๖๘*	๐.๕๐	๑๖.๖๘*				
แบบทดสอบมาตรฐาน	๒๕.๗๖*	๒๘.๖๖*	๐.๖๖	๑๕.๖๖*	๐.๖๖	๒๓.๓๖*			
แบบทดสอบผู้วิจัยสร้าง	๑๓.๑๘*	๑๕.๘๒*	๐.๕๘	๕.๗๘*	๐.๕๘	๑๑.๑๘*	๖.๗๖		
การทดลอง	๓๑.๖๖*	๓๘.๖๖*	๖.๖๖	๒๐.๕๐*	๖.๖๖	๑๕.๑๖*	๐.๓๘	๕.๕๐*	

* $P \geq .05$

$X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๑๔ จะเห็นว่าวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลของวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขาพฤกษศาสตร์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ใช้มากที่สุด คือ การทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๒๕ รองลงมาคือ แบบทดสอบมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ ๒๑ แบบทดสอบและมาตราส่วนประมาณค่า มีผู้ใช้เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๑๗ สำหรับเครื่องมือที่ใช้น้อยที่สุด คือ การสังเกต มีเพียงร้อยละ ๑ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะการใช้วิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ แบบสอบถาม กับ เอกสาร และการสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ กับ การสังเกต และแบบสอบถาม มาตราส่วนประมาณค่า กับ เอกสาร การสังเกต และมาตราส่วนวัดทัศนคติ การสัมภาษณ์ กับ แบบสอบถาม และมาตราส่วนประมาณค่า แบบทดสอบมาตรฐาน กับ เอกสาร การสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ และการสัมภาษณ์ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง กับ เอกสาร การสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ และการสัมภาษณ์ การทดลอง กับ เอกสาร การสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ การสัมภาษณ์ และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง

ตารางที่ ๑๕ จำนวนร้อยละของวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลของวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและค่าไคสแควร์

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	เอกสาร	การสังเกต	แบบสอบถาม	มาตราส่วน วัดทัศนคติ	มาตราส่วน ประมาณค่า	การสัมภาษณ์	แบบทดสอบ มาตรฐาน	แบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้าง	การทดลอง
	๔.๕๕	—	๔.๕๕	๔.๐๘	๔.๕๕	—	๒๗.๒๗	๒๗.๒๗	๒๒.๗๒
การสังเกต	๐.๐								
แบบสอบถาม	๐.๐	๐.๐							
มาตราส่วนวัดทัศนคติ	๐.๐	๐.๕	๐.๐						
มาตราส่วนประมาณค่า	๐.๐	๐.๐	๐.๐	๐.๐					
การสัมภาษณ์	๐.๐	—	๐.๐	๐.๕	๐.๐				
แบบทดสอบมาตรฐาน	๒.๒๘	๔.๑๖ *	๒.๒๘	๑.๑๒	๒.๒๘	๔.๑๖ *			
แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง	๒.๒๘	๔.๑๖ *	๒.๒๘	๑.๑๒	๒.๒๘	๔.๑๖ *	๐.๐		
การทดลอง	๑.๕๐	๓.๒๐	๑.๕๐	๐.๕๘	๑.๕๐	๓.๒๐	๐.๐	๐.๐	

* P > .๐๕ X² = ๓.๘๔

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นได้ว่า วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของ :

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาศาสตรบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ใช้กันมากที่สุดคือ แบบทดสอบ
 มาตรฐาน และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๒๗ รองลงมา
 ได้แก่ การทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๒๓ มาตรฐานวัดทัศนคติ คิดเป็นร้อยละ ๕
 สำหรับเครื่องมือที่ใช้น้อยที่สุด คือเอกสาร แบบสอบถาม มาตรฐานประมาณค่า มีจำนวน
 เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๕ ส่วนการสังเกต และการสัมภาษณ์ไม่มีผู้ใดเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีโคสแควร์ ปรากฏว่า
 ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะการใช้วิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 คือ แบบทดสอบมาตรฐาน กับ การสังเกต และการสัมภาษณ์ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง
 กับการสังเกต และการสัมภาษณ์

ตารางที่ ๑๖ จำนวนรอยตะขงของวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลของวิทยานิพนธ์ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รวมกันและค่าไคสแควร์

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	เอกสาร	การสังเกต	แบบสอบถาม	แบบทดสอบ	การสัมภาษณ์	แบบทดสอบมาตรฐาน	แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง	การทดลอง	
	๑.๖๘	๐.๕๖	๑๕.๐๘	๕.๐๓	๑๕.๐๘	๑.๖๘	๒๑.๓๘	๑๘.๕๒	๒๘.๕๓
การสังเกต	๐.๒๖								
แบบสอบถาม	๑๗.๖๘*	๒๒.๓๒*							
มาตรฐานวัดทัศนคติ	๒.๐๘	๘.๘๐*	๘.๐๒*						
มาตรฐานประมาณค่า	๑๗.๖๘*	๒๒.๓๒*	๐.๐	๘.๐๒*					
การสัมภาษณ์	๐.๐	๐.๒๖	๑๗.๖๘*	๒.๐๘	๑๗.๖๘*				
แบบทดสอบมาตรฐาน	๒๘.๑๖*	๓๘.๒๒*	๑.๘๘	๑๗.๕๒*	๑.๘๘	๒๘.๑๖*			
แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง	๑๖.๖๘*	๒๑.๓๘*	๐.๐	๗.๓๒*	๐.๐	๑๖.๖๘*	๒.๒๒		
การทดลอง	๓๘.๐๘*	๓๘.๒๐*	๓.๖๐	๒๑.๘๒*	๓.๖๐	๓๘.๐๘*	๐.๐๒	๘.๑๒*	

* P > .๐๕ $X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๑๖ จะเห็นได้ว่าวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาพลศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ใช้กันมากที่สุด คือ การทดลอง คิดเป็นร้อยละ ๒๕ รองลงมาได้แก่ แบบทดสอบมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ ๒๒ แบบสอบถาม และมาตราส่วนประมาณค่า มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๑๕ สำหรับวิธีที่ใช้กัน น้อยที่สุด คือ การสังเกต มีเพียงร้อยละ ๑ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะการใช้วิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ แบบสอบถาม กับ เอกสาร และการสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ กับ การสังเกต และ แบบสอบถาม มาตราส่วนประมาณค่า กับ เอกสาร การสังเกต และมาตราส่วนวัดทัศนคติ การสัมภาษณ์ กับ แบบสอบถาม และมาตราส่วนประมาณค่า แบบทดสอบมาตรฐาน กับ เอกสาร การสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ และการสัมภาษณ์ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง กับ เอกสาร การสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ และการสัมภาษณ์ การทดลอง กับ เอกสาร การสังเกต มาตราส่วนวัดทัศนคติ และ การสัมภาษณ์

ตารางที่ ๑๗ การกระจายร้อยละของประเภทสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถานศึกษา	ร้อยละ	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล							รวม
		ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม	ทดสอบความแตกต่างมาก ๒ กลุ่ม	คะแนนมาตรฐาน	สหสัมพันธ์	ไคสแควร์	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘.๗๖	๒๓.๑๖	๑๘.๘๘	๑๘.๖๘	๑๐.๘๕	๓.๘๕	๕.๘๓	๐.๕๗	๘๗.๖๐
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๐.๕๗	๓.๖๗	๒.๘๒	๒.๖๘	๑.๘๑	๐.๘๘	๑.๘๑	-	๑๓.๐๐
รวม ๒ สถาบัน	๘.๓๓	๒๖.๘๓	๒๒.๓๑	๑๖.๘๗	๑๑.๘๖	๔.๗๘	๗.๓๘	๐.๕๗	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๓ จะเห็นได้ว่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยศิลปศึกษา ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีร้อยละ ๘๓ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒมีร้อยละ ๑๓

จากข้อมูลทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่า สถิติที่ใช้กันมากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย คิดเป็น
ร้อยละ ๒๓ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๒๓ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒร้อยละ ๔ เมื่อพิจารณาโดยแยกแต่ละสถาบัน ค่าเฉลี่ย ก็เป็นสถิติที่ใช้กันมากที่สุดของ
แต่ละสถาบันเช่นเดียวกัน

สำหรับสถิติที่ใช้มากรองลงมา คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ ๒๒
โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๑๔ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คิดเป็น
ร้อยละ ๔

ส่วนสถิติที่ใช้กันน้อยที่สุด คือ โคสแควร์ มีเพียงร้อยละ ๑ ในวิทยานิพนธ์ของ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ส่วนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไม่มีผู้ใดใช้เลย

ตารางที่ ๑๘ จำนวนร้อยละของประเภทสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและค่าไคสแควร์

ประเภทสถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน		ทดสอบความ		คะแนน	สหสัมพันธ์	ไคสแควร์
			มาตรฐาน	แตกต่าง	ทดสอบความ	แตกต่างมาก			
				ระหว่าง	มากกว่า	น้อยกว่า	มาตรฐาน		
				๒ กลุ่ม	๒ กลุ่ม	ขึ้นไป			
	๑๐.๐๗	๒๖.๖๒	๒๒.๕๐	๑๖.๘๘	๑๒.๐๑	๕.๕๔	๖.๘๒	๐.๖๖	
ค่าเฉลี่ย	๒๒.๑๒ *								
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๑๓.๗๐ *	๐.๕๖							
ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม	๕.๘๒ *	๖.๒๘ *	๒.๑๒						
ทดสอบความแตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่มขึ้นไป	๐.๓๖	๑๖.๒๖ *	๕.๐๖ *	๒.๒๐					
คะแนนมาตรฐาน	๕.๖๘ *	๕๖.๗๖ *	๓๕.๑๘ *	๒๐.๗๘ *	๕.๕๐ *				
สหสัมพันธ์	๑.๕๖	๓๕.๕๖ *	๒๕.๕๘ *	๑๒.๓๒ *	๓.๘๘ *	๑.๐๒			
ไคสแควร์	๒๓.๗๖ *	๗๕.๓๐ *	๖๑.๓๖ *	๔๕.๕๖ *	๒๕.๖๘ *	๗.๕๗ *	๑๕.๐๘ *		

* $F > .๐๕$

$\chi^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๑๘ จะเห็นได้ว่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลของวิทยานิพนธ์
 มหาวิทยาลัยศิลปศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ใช้กันมากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
 ๒๗ รองลงมาได้แก่ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ ๒๒ และ ทดสอบตามความแตกต่าง
 ระหว่าง ๒ กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ ๑๗ สำหรับสถิติที่ใช้กันน้อยที่สุด คือ ไคสแควร์ มีเพียงร้อยละ
 ๑ เท่านั้น

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภท
 ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะสถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ค่าเฉลี่ย
 กับร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กับร้อยละ ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม กับ
 ร้อยละ และ ค่าเฉลี่ย ทดสอบความแตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม กับ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบน
 มาตรฐาน คะแนนมาตรฐาน กับ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่าง
 ระหว่าง ๒ กลุ่ม และทดสอบความแตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม สหสัมพันธ์ กับ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน
 มาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม ทดสอบความแตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม ไคสแควร์
 กับ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม ทดสอบความ
 แตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม คะแนนมาตรฐาน สหสัมพันธ์

ตารางที่ ๑๕ จำนวนร้อยละของประเภทสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
และคาโศสแควร์

ประเภทสถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน		ทดสอบความ	ทดสอบความ	คะแนน	สหสัมพันธ์	โคสแควร์
		ค่าเฉลี่ย	มาตรฐาน	แตกต่าง	แตกต่าง	มาตรฐาน		
				ระหว่าง ๒	มากกว่า			
				กลุ่ม	๒ กลุ่มขึ้นไป			
	๘.๓๘	๒๘.๒๓	๒๑.๖๘	๑๗.๕๘	๑๐.๘๕	๖.๘๖	๑๐.๘๕	-
ค่าเฉลี่ย	๖.๖๖*							
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๘.๐๘*	๐.๑๘						
ทดสอบความแตกต่างระหว่าง								
๒ กลุ่ม	๒.๕๐	๐.๗๖	๐.๐๖					
ทดสอบความแตกต่างมากกว่า								
๒ กลุ่มขึ้นไป	๐.๕๘	๒.๗๒	๑.๐๖	๐.๓๐				
คะแนนมาตรฐาน	๐.๐	๕.๐๖*	๒.๗๖	๑.๘๖	๐.๑๒			
สหสัมพันธ์	๐.๕๘	๒.๗๒	๑.๐๖	๐.๓๐	๐.๐	๐.๑๒		
โคสแควร์	๐.๕๐	๑๑.๐๘*	๘.๑๐*	๖.๑๒*	๓.๒๐	๑.๓๘	๓.๒๐	

* $P > .05$

$X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๑๔ จะเห็นได้ว่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ของ
 วิทยาลัยนันทนาฏยาศาสตรศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ใช้กันมากที่สุด คือ
 ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ ๒๔ รองลงมาได้แก่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ
 ๒๒ และทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ ๑๔ สำหรับสถิติที่ใช้น้อย
 ที่สุด คือ ร้อยละ คิดเป็นร้อยละ ๔ ส่วนไคสแควร์ยังไม่มีผู้ใดใช้เลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า
 ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕ มีเฉพาะสถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 คือ ค่าเฉลี่ย กับร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กับร้อยละ คะแนนมาตรฐาน กับ
 ค่าเฉลี่ย ไคสแควร์ กับ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่าง
 ระหว่าง ๒ กลุ่ม

ตารางที่ ๒๔ จำนวนร้อยละของประเภทสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันและค่าไคสแควร์

ประเภทสถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยง	ทดสอบความ	ทดสอบความ	คะแนน	สหสัมพันธ์	ไคสแควร์
			เบน	แตกต่าง	แตกต่างมาก			
			มาตรฐาน	ระหว่าง	กว่า ๒	มาตรฐาน		
				๒ กลุ่ม	กลุ่ม			
					ขึ้นไป			
	๕.๓๓	๒๖.๘๓	๒๒.๓๑	๑๖.๕๗	๑๑.๘๕	๕.๗๕	๗.๓๘	๐.๕๗
ค่าเฉลี่ย	๒๕.๐๘ *							
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๑๘.๐๘ *	๑.๓๐						
ทดสอบความแตกต่างระหว่าง								
๒ กลุ่ม	๗.๒๖ *	๗.๕๖ *	๒.๓๘					
ทดสอบความแตกต่างมากกว่า								
๒ กลุ่มขึ้นไป	๐.๘๖	๑๕.๗๕ *	๑๐.๗๒ *	๒.๘๕				
คะแนนมาตรฐาน	๕.๕๐ *	๕๒.๕๕ *	๓๘.๗๖ *	๒๒.๕๐ *	๑๐.๖๐ *			
สหสัมพันธ์	๐.๖๒	๓๘.๒๒ *	๒๕.๗๖ *	๑๒.๖๖ *	๓.๓๐	๑.๕๘		
ไคสแควร์	๒๕.๗๒ *	๘๗.๒๖ *	๗๑.๓๐ *	๕๒.๕๐ *	๓๕.๕๖ *	๑๐.๓๒ *	๑๘.๕๐ *	

* $P > .05$ $X^2 = ๓.๘๕$

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นว่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ห่อผลของวิทยาลัย
 ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันนั้น สถิติที่ใช้มากที่สุด คือ
 ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ ๒๗ รองลงมาได้แก่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ ๒๒
 และทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ ๑๗ สำหรับสถิติที่ใช้น้อยที่สุด คือ
 ไคสแควร์ มีเพียงร้อยละ ๑

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า
 ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะสถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ
 ค่าเฉลี่ย กับ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กับ ร้อยละ ทดสอบความแตกต่างระหว่าง
 ๒ กลุ่ม กับ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ทดสอบความแตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม กับ ค่าเฉลี่ย
 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนมาตรฐาน กับ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม และ ทดสอบความแตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม สหสัมพันธ์
 กับ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม ไคสแควร์
 กับ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ๒ กลุ่ม ทดสอบความ
 แตกต่างมากกว่า ๒ กลุ่ม คะแนนมาตรฐาน และ สหสัมพันธ์

ตารางที่ ๒๑ การกระจายร้อยละของระดับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันการศึกษา	ระดับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย										รวม
	นักเรียน ประถม ศึกษา	นักเรียน มัธยม ศึกษา	นักศึกษา อุดมศึกษา	ครู พลานามัย	ครู ทั่วไป	หัวหน้า หมวดวิชา พลานามัย	ผู้ บริหาร	ศึกษา นิเทศก์	นัก กีฬา	อื่นๆ	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๖.๒๐	๑๐.๘๖	๓๗.๒๐	๑๘.๖๐	๑.๕๕	—	๔.๖๕	๐.๗๘	๖.๒๐	๓.๘๘	๘๕.๕๑
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ	—	๓.๘๗	๕.๔๓	—	—	—	๐.๗๘	—	—	—	๑๐.๐๘
๒ สถาบันรวมกัน	๖.๒๐	๑๔.๗๓	๔๒.๖๓	๑๘.๖๐	๑.๕๕	—	๕.๔๓	๐.๗๘	๖.๒๐	๓.๘๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีร้อยละ ๕๐ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒมีร้อยละ ๑๐

จากข้อมูลทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่า กลุ่มประชากรที่ใช้กันมากที่สุด คือ นักศึกษา
ระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๔๓ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร้อยละ ๓๗
และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๖ เมื่อพิจารณาโดยแยกแต่ละสถาบัน นักศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ก็เป็นกลุ่มประชากรที่ใช้กันมากที่สุดของแต่ละสถาบันเช่นเดียวกัน

สำหรับกลุ่มประชากรที่ใ้มากรองลงมา ได้แก่ ครูพลานามัย คิดเป็นร้อยละ ๑๕
ซึ่งมีใช้ใ้ในวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียวเท่านั้น และที่ใ้มากรองลงมา
คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๑๕ โดยแยกเป็นวิทยานิพนธ์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ร้อยละ ๑๑ และ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๔

ส่วนกลุ่มประชากรที่ใ้ใช้น้อยที่สุด คือ ศิษยานุศิษย์ มีเพียงร้อยละ ๑ ในวิทยานิพนธ์
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียวเท่านั้น สำหรับกลุ่มประชากรซึ่งทั้ง ๒ สถาบัน
ยังไม่เคยใ้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย คือ หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย

ตารางที่ ๒๒ จำนวนร้อยละของระดับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและโคสแควร์

ระดับกลุ่มประชากร ที่ใช้ในการวิจัย	นักเรียน ประถม ศึกษา	นักเรียน มัธยม ศึกษา	นักศึกษา อุดม ศึกษา	ครู พละนา มัย	ครู ทั่วไป	หัวหน้า หมวดวิชา พละนามัย	ผู้ บริหาร	ศึกษา นิเทศก์	นัก กีฬา	อื่น ๆ
	๒.๘๘	๑๒.๐๗	๔๑.๓๗	๒๐.๖๘	๑.๗๒	-	๕.๑๗	๐.๘๗	๒.๕๐	๔.๓๒
นักศึกษาระดับมัธยมศึกษา	๑.๑๔									
นักศึกษาระดับอุดมศึกษา	๒๗.๑๖ *	๑๗.๕๖ *								
ครูพละนามัย	๗.๐๘ *	๒.๑๘	๗.๓๘ *							
ครูทั่ว ๆ ไป	๒.๕๐	๗.๕๖ *	๔๐.๕๐ *	๑๖.๘๖ *						
หัวหน้าหมวดวิชาพละนามัย	๒.๑๒ *	๑๒.๐๘ *	๔๖.๐๒ *	๒๒.๐๘ *	๐.๐๘					
ผู้บริหาร	๐.๐๘	๒.๕๖	๓๑.๑๒ *	๘.๖๘ *	๑.๑๒	๔.๑๒ *				
ศึกษานิเทศก์	๔.๐ *	๘.๖๐ *	๓๑.๑๘ *	๑๘.๓๖ *	๐.๐	๐.๐	๒.๒๘			
นักกีฬา	๐.๐	๑.๑๘	๒๗.๑๖ *	๗.๐๘ *	๒.๕	๖.๑๒ *	๐.๐๘	๔.๐ *		
อื่น ๆ	๐.๓๐	๓.๓๖	๓๓.๒๘ *	๑๑.๑๘ *	๐.๕๘	๓.๒๐	๐.๐	๑.๕๐	๐.๓๐	

*P > .๐๕ $\chi^2 = ๓.๘๓$

จากตารางที่ ๒๖ จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ไข่มากที่สุด คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๘๑ รองลงมาได้แก่ ครูพลานามัย คิดเป็นร้อยละ ๒๑ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๑๒ สำหรับกลุ่มประชากรที่ไข่น้อยที่สุด คือ ศึกษานิเทศก์ มีใช้เพียงร้อยละ ๑ ส่วนหัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัยยังไม่มีผู้ใช้เลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะกลุ่มประชากรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา กับนักเรียนระดับประถมศึกษา และนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ครูพลานามัย กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา และ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูทั่ว ๆ ไป กับ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูพลานามัย หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัยกับนักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา และครูพลานามัย ผู้บริหาร กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูพลานามัย และหัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย ศึกษานิเทศก์ กับ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา และ ครูพลานามัย นักกีฬา กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูพลานามัย หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย และศึกษานิเทศก์

ตารางที่ ๒๓ จำนวนร้อยละของระดับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และค่าไคสแควร์

ระดับกลุ่มประชากร ที่ใช้ในการวิจัย	นักเรียน ประถม ศึกษา	นักเรียน มัธยม ศึกษา	นัก ศึกษา อุดมศึกษา	ครู พละนา มัย	ครู ทั่วไป	หัวหน้า หมวดวิชา พละนามัย	ผู้ บริหาร	ศึกษา นิเทศก์	นัก กีฬา	อื่น ๆ
	-	๓๘.๘๕	๕๓.๘๒	-	-	-	๗.๗๓	-	-	-
นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	๓.๒๐									
นักศึกษาระดับอุดมศึกษา	๕.๑๔*	๐.๐๘								
ครูพละนามัย	-	๓.๒๐	๕.๑๔*							
ครูทั่ว ๆ ไป	-	๓.๒๐	๕.๑๔*	-						
หัวหน้าหมวดวิชาพละนามัย	-	๓.๒๐	๕.๑๔*	-	-					
ผู้บริหาร	๐.๐	๑.๕๐	๓.๑๒	๐.๐	๐.๐	๐.๐				
ศึกษานิเทศก์	-	๓.๒๐	๕.๑๔*	-	-	-	๐.๐			
นักกีฬา	-	๓.๒๐	๕.๑๔*	-	-	-	-	-		
อื่น ๆ	-	๓.๒๐	๕.๑๔*	-	-	-	-	-	-	

*P > .๐๕ $X^2 = ๓.๘๘$

จากการร่างที่ ๒๓ จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่ใช้นั้นมากที่สุด คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๕๔ รองลงมาคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๓๔ สำหรับที่ใช้น้อยที่สุด คือ ผู้บริหาร คิดเป็นร้อยละ ๘ ส่วนกลุ่มประชากรอื่นยังไม่มีผู้ใดเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่าประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะกลุ่มประชากรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา ครูพลานามัย กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูทั่วไป กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ศึกษานิเทศก์ กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา นักกีฬา กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตารางที่ ๒๔ จำนวนร้อยละของระดับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันและค่าไคสแควร์

ระดับกลุ่มประชากร ที่ใช้ในการวิจัย	นักเรียน ประถม ศึกษา	นักเรียน มัธยม ศึกษา	นักศึกษา อุดมศึกษา	ครู พลา นามัย	ครู ทั่วไป	หัวหน้า หมวดวิชา พลา นามัย	ผู้ บริหาร	ศึกษา นิเทศก์	นัก กีฬา	อื่น ๆ
	๒.๒๐	๑๔.๗๓	๔๖.๖๓	๑๘.๖๐	๑.๕๕	-	๕.๔๓	๐.๗๘	๖.๖๐	๓.๘๘
นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	๓.๗๐									
นักศึกษาระดับอุดมศึกษา	๑๖.๒๖ *	๑๖.๕๖ *								
ครูพลา นามัย	๗.๐๔ *	๐.๓๘	๑๑.๔๐ *							
ครูทั่ว ๆ ไป	๒.๕๐	๑๒.๒๐ *	๔๗.๔๔ *	๑๖.๘๖ *						
หัวหน้าหมวดวิชาพลา นามัย	๖.๑๒ *	๑๗.๐๖ *	๕๓.๐๒ *	๒๒.๐๔ *	๐.๕๐					
ผู้ บริหาร	๐.๐๘	๔.๖๖ *	๓๕.๖๒ *	๘.๒๖ *	๑.๗๘	๕.๑๔ *				
ศึกษานิเทศก์	๔.๐ *	๑๔.๔๖ *	๕๐.๑๖ *	๑๘.๓๖ *	๐.๐	๐.๐	๓.๑๒			
นักกีฬา	๐.๐	๓.๗๐	๓๓.๕๘ *	๗.๐๔ *	๒.๕๐	๖.๑๒ *	๐.๐	๔.๐๐ *		
อื่น ๆ	๐.๓๐	๗.๐๔ *	๔๐.๐๒ *	๑๑.๑๘ *	๐.๕๘	๓.๒๐	๐.๐๘	๑.๕๐	๐.๓๐	

*P > .๐๕

$\chi^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยของวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยศิลปศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันนั้น กลุ่มประชากรที่ไข่มากที่สุด คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๔๓ รองลงมาได้แก่ ครูพลานามัย คิดเป็นร้อยละ ๑๘ และนักเรียนมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๑๕ สำหรับกลุ่มประชากรที่ไข่น้อยที่สุด คือ ศึกษานิเทศก์ ไข่เพียงร้อยละ ๑ ส่วนหัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัยไม่มีผู้ไข่เลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะกลุ่มประชากรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา และนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ครูพลานามัย กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา และนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูทั่ว ๆ ไป กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา และครูพลานามัย หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา และครูพลานามัย ผู้บริหาร กับ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูพลานามัย และหัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย ศึกษานิเทศก์ กับ นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูพลานามัย นักกีฬา กับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ครูพลานามัย หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าแผนกวิชาพลานามัย และศึกษานิเทศก์

ตารางที่ ๒๕ การกระจายร้อยละของประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

สถาบันการศึกษา	ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย					รวม
	การเรียน การสอน	การจัดอุปกรณ์ สถานที่	การจัด หลักสูตร	การบริหาร และการ นิเทศ	หลักและคุณค่า ในการออก กำลังกาย	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๓๕.๒	๘.๕๖	๑๑.๗๗	๘.๐๒	๒๕.๖๗	๘๘.๓๑
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๕.๓๕	๐.๕๓	—	๑.๐๗	๓.๗๔	๑๐.๖๙
๒ สถาบันรวมกัน	๔๐.๖๔	๘.๐๙	๑๑.๗๗	๙.๐๙	๒๙.๔๑	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นได้ว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิตสาขาพลศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีร้อยละ ๘๕ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒมีร้อยละ ๑๑

จากข้อมูลของทั้งสองสถาบันรวมกัน พบว่า การวิจัยของวิทยานิพนธ์ให้ประโยชน์
ทางด้านการเรียนการสอนมีค่ากันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๑ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ร้อยละ ๓๕ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๖ เมื่อพิจารณาโดย
แยกแต่ละสถาบัน มีผู้ทำวิทยานิพนธ์ที่ให้ประโยชน์ทางด้านการเรียนการสอนมากที่สุดเช่นเดียวกัน

สำหรับประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำกันมากรองลงมาคือ หลัก
และคุณค่าในการออกก่าดังกาย คิดเป็นร้อยละ ๓๐ โดยแยกเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ร้อยละ ๒๖ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร้อยละ ๔

ส่วนการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำกันน้อยที่สุด คือ ประโยชน์ทางด้านการบริหาร
และการนิเทศ ทั้งสองค่านี้อาจมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๕

ตารางที่ ๒๖ จำนวนร้อยละของประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และค่าไคสแควร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	การเรียนการสอน	การจัดอุปกรณ์สถานที่	การจัดหลักสูตร	การบริหารและการนิเทศ	หลักและคุณค่าในการออกกำลังกาย
	๓๕.๕๑	๕.๕๘	๑๓.๑๘	๘.๕๘	๒๘.๗๘
การจัดอุปกรณ์สถานที่	๒๕.๑๘*				
การจัดหลักสูตร	๒๑.๐๒*	๐.๖๖			
การบริหารและการนิเทศ	๓๐.๘๖*	๐.๐	๐.๕๘		
หลักและคุณค่าในการออกกำลังกาย	๒.๕๘	๑๕.๑๒*	๘.๘๒*	๑๖.๒๖*	

* $P > .05$

$X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๒๖ จะเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์
 มหาวิทยาลัยศิลปากรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น การวิจัยของวิทยานิพนธ์ให้ประโยชน์
 ทางด้านการเรียนการสอน มีค่ากันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาได้แก่ หลัก
 และคุณค่าของการออกกำลังกาย คิดเป็นร้อยละ ๒๕ และการจัดหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ ๑๓
 สำหรับการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำกันน้อยที่สุด คือ ประโยชน์ทางด้านการบริหารและการนิเทศ
 คิดเป็นร้อยละ ๕

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภท
 ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การจัด
 อุปกรณ์สถานที่ กับ การเรียนการสอน การจัดหลักสูตร กับ การเรียนการสอน การบริหารและ
 การนิเทศ กับ การเรียนการสอน หลักและคุณค่าของการออกกำลังกาย กับ การจัดอุปกรณ์
 สถานที่ การจัดหลักสูตร การบริหารและการนิเทศ

ตารางที่ ๒๗ จำนวนร้อยละของประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
และค่าไคสแควร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการ วิจัย	การเรียน การสอน	การจัดอุปกรณ์ สถานที่	การจัด หลักสูตร	การบริหารและ การนิเทศ	หลักและคุณค่าใน การออกกำลังกาย
	๕๐.๐๕	๔.๕๖	—	๑๐.๐๑	๓๔.๕๘
การจัดอุปกรณ์สถานที่	๕.๘๒*				
การจัดหลักสูตร	๘.๑๐*	๐.๐			
การบริหารและการนิเทศ	๔.๐๘*	๐.๐	๐.๕๐		
หลักและคุณค่าในการออก กำลังกาย	๐.๒๔	๓.๑๒	๕.๑๔*	๑.๓๘	

*P > .๐๕ $X^2 = ๓.๘๘$

จากตารางที่ ๒๗ จะเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย ของวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น การวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ให้ประโยชน์ ทางด้านการเรียนการสอน มีค่ากันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาได้แก่ หลักและคุณค่า ในการออกกกำลังกาย คิดเป็นร้อยละ ๓๕ และการบริหารและการนิเทศ คิดเป็นร้อยละ ๑๐ สำหรับการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่พหุกันน้อยที่สุด คือ ประโยชน์ทางการจัดอุปกรณ์สถานที่ คิดเป็นร้อยละ ๕ ส่วนการวิจัยที่ให้ประโยชน์ทางการจัดหลักสูตร ยังไม่มีผู้ใดทำขึ้นเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะกันต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ การจัดอุปกรณ์สถานที่ กับ การเรียนการสอน การจัดหลักสูตร กับ การเรียนการสอน การบริหารและการนิเทศ กับ การเรียนการสอน หลักและคุณค่าในการออกกกำลังกาย กับ การจัดหลักสูตร

ตารางที่ ๒๘ จำนวนร้อยละของประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกันและค่าไคสแควร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	การเรียนการสอน	การจัดอุปกรณ์สถานที่	การจัดหลักสูตร	การบริหารและการนิเทศ	หลักและคุณค่าในการออกกำลังกาย
	๔๐.๖๔	๕.๐๕	๑๑.๗๗	๕.๐๕	๒๕.๔๑
การจัดอุปกรณ์สถานที่	๓๖.๑๘*				
การจัดหลักสูตร	๒๘.๖๖*	๐.๕๒			
การบริหารและการนิเทศ	๓๖.๑๘*	๐.๐	๐.๕๒		
หลักและคุณค่าในการออกกำลังกาย	๓.๐๖	๑๕.๐๒*	๑๓.๓๐*	๑๕.๐๒*	

*

$P > .05$

$X^2 = ๓.๘๔$

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นได้ว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยของวิทยานิพนธ์
 มหาวิทยาลัยศิลปศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒรวมกัน
 นั้น การวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ให้ประโยชน์ทางด้านการเรียนการสอน มีค่ามากที่สุด คิดเป็น
 ร้อยละ ๔๑ รองลงมาได้แก่ หลักและคุณค่าของการออกกกำลังกาย คิดเป็นร้อยละ ๒๕ และ
 การจัดหลักสูตรคิดเป็นร้อยละ ๑๒ สำหรับการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ทำกันน้อยที่สุด คือ ประโยชน์
 ทางด้าน การจัดอุปกรณ์สถานที่ การบริหารและการนิเทศ มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๕

จากการทดสอบความแตกต่างของแต่ละประเภทโดยวิธีไคสแควร์ ปรากฏว่า
 ประเภทที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ มีเฉพาะด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 คือ การจัดอุปกรณ์สถานที่ กับ การเรียนการสอน การจัดหลักสูตร กับ การเรียนการสอน
 การบริหารและการนิเทศ กับ การเรียนการสอน หลักและคุณค่าในการออกกกำลังกาย
 กับ การจัดอุปกรณ์สถานที่ การจัดหลักสูตร การบริหารและการนิเทศ